

ЕДГАР АЛЪН ПО СТРАНАТА НА СЪНИЩАТА

Превод от английски: Георги Михайлов, 1920

chitanka.info

По стръмен и самотен път,
де злите ангели летят
и в здрачини Кумирът Нощ
издига трон на черна мощ —
дойдох аз в родните места —
от Туле — края на света, —
от онзи край, де Сън витай, и сред мъгли забулен
дреме —
вън от Пространство — вън от Време.

Там дремят страшни бездни — долини — пещери;
текат реки безбрежни в титанските гори,
чиито странни форми очите не разкриват,
затуй че с капки тъмни мъглите ги обливат;
там планини издигат високо мощен стан,
готови пак да рухнат сред някой океан;
морета там изригват с гнева на вечни бури
вълни — и с тях достигат горящите лазури;
там езера, в които спят паднали звезди,
разстилат морно-мъртви, заглъхнали води —
води тъй морно-мъртви и тъй безмълвно ледни —
под сняг, над тях посипан от лилиите бледни.
Но там, до езерата с погребани звезди,
които в скръб разстилат заглъхнали води —
води безмълвни — морни — и мъртви — и вледени
в снега на лилиите, от вечен сън обвени —
до планините тъмни — и там, до бистри вир,
що ромоли тъй глухо и ромоли безспир —
до мрачните дъбрави — до черните блата,
де гущери и змии изскачат през нощта
до върха, де живеят в обител над скали
вещиците зли!

До всеки кът и тъгъл, магесан и потаен,
там пътникът ще срещне на всяка стъпка, смаян,
рой спомени от дните в живота неживян —

видения въздушни, обвити в бял саван,
които тръпнат — стенат из вечен път към Заник
и мълком отминават учудения странник —
видения — другари, които по-преди
оттук — Небето грабна, Земята похити.

Но за духа — измъчен из мрака да блуждай —
и за сърцето морно, преситено да страда,
там е целебен край! —
И рай! — И Елдорадо!

Но пътникът щом дойде във таз страна — той сам,
той сам не смей открито да гледа всичко там;
и нейните вълшебства е слаб да различи:
навеки те са скрити за тленните очи!
Че властно техни Цар им навеки заповеда
да не повдигат нивга ни клепка, ни чело!
И затова душата измъчена ги гледа
там винаги през тъмно, опушено стъкло...

По стръмен и самотен път,
де злите ангели летят
и в здрачини Кумирът Нощ
издига трон на черна мощ —
дойдох аз в родните места
от Туле — края на света.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.